

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Virtute Religionis, Et Ei Annexis; Continens quatuor Tractatus
Theologiae Moralis praecipuos. Primus, in ordine decimusquartus, de
Iuramento, & Adiuratione. Secundus, de Voto. Tertius, & charior Authori,
de statu Religioso. Quartus, de vitiis oppositis Religioni

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

An adiurationes sit aliquod praecipuum. punct. 2.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76572](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76572)

peccatum veniale non excedit; cum non videatur ex hac fictione diuini honor grauius laesus, vt bene dicit Suar. tom. 2. de Religione lib. 4. de adiuratione cap. 4. num. 7. Sanch. lib. 2. in Decal. cap. 42. n. 5. Tertio expostulatur veritas ex parte causae motiuae ad adiurandum, ne ex causa ficta & falsa sed potius vera praestes adiurationem. Quod si haec fictio in detrimentum graue proximi cedat, vt contingit cum fingendo paupertatem, diuites obsecras nomine Christi conteltato, clarum est, te peccare non solum contra iustitiam eleemosynam fidei extorquendo, sed etiam contra religionem, diuinum nomen inuocando in velamentum tuae malitiae & iniustitiae. Sed an hoc peccatum contra religionem morale sit? Negat Sanchez dicens id sibi fere certum esse. Mouetur, quia ille actus eleemosynae, vt à diuitibus procedit, bonus est. Ergo Deo non grauem irreuerentiam irrogas, diuinam eius auctoritatem conteltans, ad mouendum diuites ad illum actum, tamen ex parte tua iniquitatem habeat. Sed mihi probabilius videtur, peccatum graue committi; non quatenus diuinam auctoritatem conteltaris ad mouendum diuites ad actum bonum: Nam ex hac parte nec veniale videtur sed quatenus conteltaris diuinam auctoritatem ad iniquam eleemosynam recipendam. Videris enim eius auctoritatem grauius contemnere, illam affluens, vt medium ad tuam iniquitatem patranda. Sic Suar. dicto lib. 4. de adiuratione cap. 4. num. 7.

6. Deinde expostulatur in adiuratione iustitia quae in eo consistit, vt res postulata vel impetrata iusta & honesta sit. Nam vt inuocatione diuini nominis ad rem turpem obtinendam iniuriosum est Deo. Siquidem hac inuocatione denotatur iniquitatem gratam illi fore. Ideo enim illius auctoritatem inuocas, quia credis ob reuerentiam, amorem vel timorem eius, facilius obtenturum, quod postulas. An verò sit peccatum morale vel veniale? Communis sententia respondet, ex grauitate materiae esse delendum; sicut & in Iuramento promissorio, & voto rei iniquae. Si materia impetrata, vel postulata grauius inhonesta sit; obsecratio moralis erit, si leuiter sit inhonesta; erit venialis. Sic Suar. lib. 4. de adiuratione cap. 4. num. 8. Sanch. lib. 2. cap. 42. num. 5. Bonacina tom. 2. disp. 4. quaest. 1. punct. ult. num. 11.

7. Deinde ad honestatem adiurationis iudicium requiritur, hoc est, vt cum debita consideratione fiat. Non enim decet passim, & sine occasione nomen Dei & sanctorum conteltari sicut in Iuramento diximus. Quare sicut ibidem dictum est: defectum huius conditionis non excedere culpam venialem; ita in praesenti est affirmandum. Sic Valent. 2. 2. disp. 6. q. 7. punct. 2. q. 1. Suar. tom. 2. de religione lib. 4. de adiuratione c. 4. n. 9. Sanch. lib. 2. c. 42. n. 5.

8. Praeter has tres conditiones modus adiurationis seruandus est, vt adiuratio honestatem habeat. Aduerte namque, imperando, quem obsecrando, debes adiurare, illicitum esse. Debes ergo modum debitum personae adiuratae seruare. Quod bene notauit Suar. dicto cap. 4. n. 9. c. 1. n. 3.

9. His conditionibus positis; clarum est, adiurationem honestam esse. Quia est inuocatio nominis Dei, vel sanctorum, ad res honestas facilius obtinendas, ex debito fine, & occasione urgente. Vnde ergo honestas desicere potest? Quod si roges, ad quam virtutem pertinet? Distinguendum est, si ex inuocatione diuini nominis, & ob reuerentiam illi debitam contendens rem postulata, vel imperatam obtinere, ad religionem pertinet. Quia Deus ipse in se colitur, & honoratur. Si verò ex inuocatione sanctorum, & ob reuerentiam illis debitam, quatenus tales sunt, obsecratio, vel imperium fiat, ad virtutem Dulciae vel Hyperdulciae pertinet; sicut pertinet cultus Virginis, & Sanctorum, quando in se spectantur. Sic Suar. tom. 2. de Religione lib. 4. de adiuratione cap. 1. n. 5. Si autem ex contestatione vitae, alteriusve rei humanae fiat obsecratio, iam diximus ad amicitiam humanam pertinere; ac proinde de illa in praesenti non est sermo. Non enim auget, nec minuit culpam, si aliqua committatur in obsecratione.

10. Ex dictis colligitur differentia adiurationis. Ab oratione namque differt. Quia adiuratio formaliter non est petitio; sed abstractiuit à petitione, imperio & oburgatione. Quod si solam adiurationem deprecatiam cum oratione comparemus; ab illa etiam differt: Quia talis adiuratio formaliter non est petitio; sed est ratio petendi. Contestatione enim Dei Christi, & sanctorum à Deo beneficia petimus tanquam ob rationem, ob quam Deus ad concedendum perita moueri possit. A Iuramento differt adiuratio. Quia adiuratio interponitur, vt ratio alteri motiua ad obtinendum effectum. Interposito enim Christi nomine intendis adiuratum mouere, vt postulationi annuat, vel imperio obediat. At Iuramento non alteri interponis, sed tibi; & non ad obrinendum; sed ad verum asserendum vel efficiendum, quod asseris vel promittis. Sic Suar. tom. 2. de Religione lib. 4. de adiuratione c. 1. à num. 8. Sanch. lib. 2. Decalog. c. 42. n. 1.

11. Aduerte tamen; aliquando adiurationem cum Iuramento misceri, vt patet ex illo Genes. 24. Vbi Abraham fecit

uim suam adiurauit, & simul ad iurandum compulsi. & Iacob filium suum Ioseph. Genes. 47. & 50. Sed hoc accidentale est, neque ad veram adiurationem requiritur. Adiuratio namque potes, quin ad iurandum compellas, & compellere potes ad iurandum, quin adiures. Non igitur adiuratio continet Iuramentum; neque Iuramentum etiam promissorium continet adiurationem. Suar. dicto c. 2. num. 10. & Sanch. cap. 42. num. 1.

PUNCTVM II.

An adiurationis sit aliquod praecipuum.

SVM MARI VM.

1. Per se ex vi iuris diuini & naturalis nullum est praecipuum, bene tamen per accidens ex obligatione officij, & Ecclesiae institutione.
2. Ex parte adiurati nulla est obligatio obediendi adiurationi, si adiuratio obsecratiua sit.
3. Est tamen obligatio obediendi, si praecipua fuerit.
4. Haec obligatio non ex adiuratione formaliter, sed ex praecipuo, cui annexa est adiuratio, nascitur.

1. Reuiter respondeo; per se & ex vi iuris diuini, & naturalis nullum praecipuum. Quia cultus, qui per adiurationem Deo praestatur, aliis modis suppleri potest. Ex alia parte, ad obtinenda diuina beneficia, necessaria non est, cum non adiuratio, sed oratio, simpliciter petitioni promissa sit. Per accidens tamen ex obligatione officij, & ex Ecclesiae institutione praecipuum est adiurationis. Ministri namque Ecclesiae obligati sunt ex officio, obfessis à Demone libenter exorcizant. Quae posita illa necessitate hoc remedium inter omnia est efficacissimum. Item tenentur horas canonicas recitare, Sacramenta fidelibus ministrare. Sed in horum administratione, & in illarum recitatione plures adiurationes continentur. Ergo iam ex institutione Ecclesiae est praecipuum adiurationis. Sed sicut dixi, hoc est per accidens, & ex obligatione officij; non ex natura adiurationis. Sic Suar. lib. 3. de adiuratione c. 4. à n. 2. Sanch. lib. 2. summ. cap. 42. n. 4.

2. Sed an ex parte adiurati sit aliquod praecipuum obediendi adiurationi?

Maius dubium est: Et quidem si adiuratio obsecratiua est, nullum est praecipuum obediendi adiurationi. Quia nomen Dei ibi adducitur, ad augendam deprecationem, illamque efficaciorum reddendam; non ad incitandam eius naturam. Si igitur deprecatio obligationem non inducit, vt de se constat; neque etiam diuini nominis contestatione vestigia illam inducere debet. Suarez tom. 2. de Religione lib. 4. c. 4. n. 13. Sanch. lib. 2. summ. c. 42. num. 12.

3. At si adiuratio sit praecipua superioris ad subditum in iis, in quibus praecipere potest; clarum est, praecipuum inducere, cuius transgressio mortalis vel venialis erit pro grauitate vel leuitate materiae impetratae. Sic Suarez à num. 14. Sanchez n. 14. Bonacina tom. 2. disp. 4. q. 1. punct. ult. n. 6. Sed illud praecipuum non ex adiuratione, sed ex imperio procedit. Siquidem adiuratione seclusa imperium, & praecipuum vim haberet obligandi.

4. Dubium autem est, an ob adiurationem illi adiuratum inducat in adiurato specialem obligationem religionis, ut vt non solum peccet contra iustitiam, castitatem, vel obedientiam ob transgressionem praecipii; sed etiam contra religionem ob transgressionem praecipii adiuratione vestiti? Respondeo negatiue; quia adiuratio etiam praecipuo coniuncta solum habet, excitare adiuratum ad executionem praecipii. Non igitur ipsa praecipuum imponit. Item adiuratus restituere, obligationem non habet exequendi restitutionem sub ratione adiurationis. Nam sub quocunque fine restitutionem exequitur obligationi satisfaciit. Ergo adiuratio non inducit obligationem religionis distinctam à praecipuo, cui adiungitur; tamen intra illam speciem faciat vt efficacius obliget. Alias si specialem religionis induceret, superfluum esset perire ab adiurato Iuramentum exequendi rem praecipuam; sicuti Abraham expostulauit à seruo suo Genes. 24. & Iacob à Ioseph Genes. 47. Et passim iudices à reis & testibus adiuratis de veritate manifestanda. Signum igitur est, adiurationem etiam praecipuo coniunctam non inducere specialem in adiurato obligationem religionis. Sic Suar. lib. 4. de adiuratione dicto cap. 4. in fine. Sanchez lib. 2. summ. capite 42. num. 27.